

Rick Campbell

Het keizerrijk van de dageraad

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

Beijing, China

Het zou volmaakt zijn geweest.

Bai Jiao's hart klopte sneller terwijl ze ongemakkelijk onder de stralende lampen stond, met haar koude handen even strak om het boeket geklemd als de witte jurk om haar middel sloot. Haar uitzicht werd belemmerd door de sluier voor haar ogen, maar ze zag genoeg om de spelonkachtige grote balzaal van het Pangu Hotel te onderscheiden en de enorme kroonluchter die aan het tien meter hoge plafond hing. De witte loper onder haar voeten strekte zich langs rijen en nog eens rijen gasten uit tot in het oneindige.

Ze voelde een hand op haar rechterarm en herinnerde zich dat ze niet alleen was, maar arm in arm stond met haar vader. Ze draaide haar hoofd om en keek onderzoekend naar zijn gerimpelde gezicht. Tao keek haar aan. Hij glimlachte en heel even was ze weer een klein meisje dat bij haar vader op schoot zat terwijl hij wijze woorden sprak tegen zijn dierbare *qianjin*. Hij klopte op haar arm om haar zijn liefde en steun over te brengen. Ze wist dat ze zich zelfs nu nog kon terugtrekken. Hoewel de voorbereidingen meer dan twee miljoen yuan hadden gekost, zou Tao geen twee keer aan zijn verlies denken. Maar de schande waaronder hij gebukt zou gaan als zijn dochter op haar trouwdag terugdeinsde...

Het waren gewoon zenuwen. Ze hield van Huang en was klaar om aan hun gezamenlijke leven te beginnen. Ze glimlachte geforceerd en knikte.

Langzaam, op de maat van de muziek die tegelijk met haar eerste stap werd ingezet, schreden Jiao en haar vader over het middenpad van de balzaal, langs de vierhonderd gasten in pas geperste smokings en chique avondjaponnen die schitterden in de balzaalverlichting. Jiao hield haar blik gericht op het eind van de lange witte loper, waar Huang in de houding stond en in zijn kastanjebruine en dennengroene legeruniform op haar wachtte.

Langs de muren van de balzaal hielden mannen in zwarte pakken met een krulsnoertje tussen hun oor en de kraag van hun jasje een wakend oog

op alle ingangen van de zaal en op de gasten. Al zolang Jiao zich kon herinneren werd haar gezin beveiligd door mannen zoals zij. Pas toen ze een tiener was had ze enig idee gekregen van de macht die haar vader had als een van de negen leden van het politbureau van de Partij en nu als minister-president van China.

Als China's belangrijkste econoom was Tao belast met het invoeren van kapitalistische trekjes in de socialistische economie van het land en het had Jiao dan ook niet verbaasd toen haar vader had gewild dat haar bruiloft een combinatie van westerse en traditionele Chinese ceremonies zou worden. Terwijl Jiao in haar witte trouwjurk over het middenpad liep, keek ze uit naar de theeceremonie die in de aangrenzende balzaal zou plaatsvinden. Ze zou zich omkleden in het traditionele *qi pao*-gewaad, waarvan de rode kleur geluk symboliseerde en boze geesten afweerde.

Aan het eind van de witte loper liet haar vader haar arm los. Jiao stapte op het altaar en draaide zich om naar Huang. Ze keek in zijn ogen en een warme gloed verspreidde zich door haar hele lichaam en verdreef de bibberige nervositeit. De dag waarvan ze als jong meisje had gedroomd was eindelijk aangebroken. Ze wist zeker dat ze de rest van hun leven samen zouden doorbrengen. Niets kon hen scheiden.

Toen Huang de sluier optilde werd Jiao afgeleid door een korte beweging. Mannen in zwarte pakken renden langs de muren van de balzaal in de richting van een beige gordijn dat aan het plafond hing en de achtergrond van het altaar vormde. Over Huangs schouder heen zag ze Feng Dai, haar persoonlijke lijfwacht sinds ze een kind was, in haar richting rennen. Achter het gordijn ontstond opschudding, begeleid door een mozaïek van donkere gedaanten achter de dunne stof. Ze draaide zich weer om naar Huang en toen ze zijn vragende blik zag klonk er een oorverdovende knal.

Jiao werd getroffen door een vlaag hete lucht en ze had het bizarre gevoel dat ze door de lucht vloog. Haar blikveld vertroebelde in een opbloeiend oranje waas en een withete pijn sneed door haar lichaam toen haar ledematen in richtingen bogen waarop ze niet berekend waren. Ze voelde vaag hoe haar rug iets hards en scherps raakte en de pijn vlijmde door haar maag. Langzaam werd haar blik weer helder en stelde zich scherp op duizenden gele lichten die boven haar heen en weer zwaaiden.

Ze lag ergens op de grond en staarde naar prachtige lichten die boven

haar zwierden. Het was aanvankelijk vredig stil, maar toen werden haar oren getroffen door gesmoorde geluiden die geleidelijk luider werden tot ze samensmolten tot een dissonantie van schelle angstkreten, vermengd met een zacht kermen van pijn. Alsof ze op het geluid reageerde werd ze herinnerd aan de sensaties die door haar lichaam sneden. De minste poging om te bewegen – te ademen zelfs – versterkte de folterende pijn.

Jiao draaide haar hoofd langzaam opzij. Ze werd omringd door een nachtmerrieachtige collage van beelden en geuren. Lichamen lagen her en der op een bebloede vloer. Bloedende handen strekten zich uit naar de hemel, gespreide vingers klauwden door de lucht. In vlammen gehulde mannen en vrouwen dansten onder de balzaalverlichting, zakten in elkaar op de grond en hun verschroeide gezichten werden gehuld in een flakkerend oranje waas. De geur die haar neus binnendrong was vreemd maar onmiskenbaar: de stank van verbrand vlees.

Een meter verderop lag Jiao's vader op zijn rug, met verwrongen nek en verstarde, geopende ogen. Net buiten haar bereik lag Huang op zijn buik en een donkere vlek onder hem verspreidde zich over de witte loper. Jiao voelde iets warm dat over haar buik sijpelde en langs haar borst en haar benen omlaag stroomde toen haar bruidsjurk doorweekt werd van vocht. Ze keek naar haar aan flarden gescheurde jurk en toen haar gedachten verwaagden in het donker, vroeg Jiao zich af wanneer ze haar rode gewaad had aangetrokken.

1

Washington, D.C.

Er viel een lichte regen uit een grauwe wolkenlucht toen een zwarte Lincoln Town Car de 14th Street Bridge op reed en zich dwars door drie rijbanen van ochtendverkeer een weg baande naar het noorden. Achter in de sedan staarde Christine O'Connor door de beregende ramen naar de rivier de Potomac, die traag naar de Chesapeake Bay in het oosten stroomde. Ze negeerde het ritmische zoeven van de ruitenwissers en concentreerde zich op de radio, die was afgestemd op een lokale nieuwszender. Ze luisterde naar het nieuwsoverzicht en was niet verbaasd dat het belangrijkste nieuws van de dag niet aan bod kwam.

Als presidentieel adviseur voor de nationale veiligheid werd Christine dagelijks op de hoogte gebracht van gebeurtenissen overal ter wereld die van invloed konden zijn op de veiligheid van Amerikaanse staatsburgers. Deze ochtend keerde ze terug van het Pentagon na haar wekelijkse informatiegesprek met de minister van Defensie, Nelson Jennings. Tegen het eind van de bijeenkomst was de moord op de Chinese minister-president daags tevoren ter sprake gekomen. Er zou sprake zijn van instabiliteit binnen het Centraal Comité van het Chinese politiebureau terwijl de acht overgebleven leden zich beraadden op de opvolging van de op één na machtigste man van China. Er werd uiting gegeven aan bezorgdheid over de dood van Bai Tao, een verklaard tegenstander van het gebruik van militaire macht om de conflicten van China op te lossen. In het licht van wat de Verenigde Staten overwogen te ondertekenen was het geen onbelangrijke kwestie.

Het MAER-verdrag – het *Mutual Access to Environmental Resources*-verdrag – was precies het tegendeel van wat het beweerde te zijn. Christine opende de lichtbruine map op haar schoot, met daarin aan de rechterkant het duimdikke document en haar aantekeningen aan de linkerkant, en ze nam het nog een laatste keer door voor haar ontmoeting met de president. Afgaand op de titel zou je denken dat het verdrag gelijke toegang waarborgde tot de wereldvoorraad van natuurlijke hulpbronnen, die nauwelijks tegemoetkwam aan de vraag van de geïndustrialiseerde en ontwikkelings-

landen. De productie van olie en aardgas schoot domweg tekort en binnen drie jaar zou er niet genoeg meer zijn.

In plaats van ervoor te zorgen dat elk land een evenredig deel kreeg, bevatte het MAER-verdrag ingewikkelde berekeningen die in het voordeel waren van de Verenigde Staten en hun bondgenoten. Minder fortuinlijke landen, waaronder China, zouden gedwongen zijn veel hogere prijzen te betalen. Bovendien omvatte het verdrag een militaire defensieovereenkomst tussen de Verenigde Staten en de landen rondom de Grote Oceaan, die bang waren voor een agressief China, dat zijn tanden had laten zien en een claim legde op vele van de natuurlijke hulpbronnen in de regio. De toekomst lag in de uitgestrekte Aziatische olievelden voor de kust, en het voor een halve eeuw gesloten MAER-verdrag verzekerde Amerika en zijn bondgenoten van toegang tot alle bronnen die hun economieën de komende vijftig jaar nodig zouden hebben. In ruil daarvoor zou Amerika reageren op elke poging van een ander land om de natuurlijke hulpbronnen van een verdragsland te claimen.

Christines Town Car sloeg rechts af naar West Executive Avenue en bracht haar dichterbij het Witte Huis en haar laatste bespreking over het verdrag met de president en Kevin Hardison. De gedachte alleen al aan de chef-staf van de president dreigde haar migraine te bezorgen. Ze waren ooit goed bevriend geweest en hadden twintig jaar geleden samengewerkt in de staf van Congreslid Tim Johnson, toen Hardison, tien jaar ouder dan zij, haar mentor was geweest. Maar dat was allemaal veranderd toen ze presidentieel adviseur voor de nationale veiligheid werd, Hardison had verrast met een eigen mening en geweigerd had zich bij zijn bevelen neer te leggen.

Anders dan de meeste kabinetten raadpleegde de president liefst beide politieke partijen. Christine was jammer genoeg een outsider, wat betekende dat zij de last moest dragen van de inspannende schermutselingen. Maar ze had er verrassend veel gewonnen, wat waarschijnlijk een van de oorzaken was van de vijandigheid tussen haar en Hardison. Hun wederzijdse minachting zou niet helpen als ze elkaar over enkele minuten in het Oval Office troffen voor een laatste gelegenheid om de president te overtuigen van de gevaarlijke repercussies van het ondertekenen van het MAER-verdrag.

De Lincoln Town Car kwam tot stilstand onder het noordelijke portiek,

naast twee mariniers in blauw gala-uniform die de officiële ingang van de West Wing bewaakten. Tussen de twee mariniers – en bijna een kop groter – stond een marinekapitein, gekleed in de marineversie van het blauwe gala-uniform, met vier gouden strepen op elke mouw. Steve Brackman was de hoogste militaire adviseur van de president, met wie hij een hechte werkrelatie had opgebouwd. Christine had hem tevoren gebeld en hem gevraagd haar te ontmoeten als ze terugkeerde naar het Witte Huis. Nu ze zich voorbereidde op een treffen met de machtige chef-staf van de president had ze het leger liefst aan háár kant.

Brackman begroette haar toen ze uit de sedan stapte, beleefd als altijd. ‘Goedemorgen, Miss O’Connor.’

Christine beantwoordde zijn begroeting en Brackman volgde haar naar haar hoekkantoor. Ze ging naar binnen en zette haar leren aktetas neer, maar Brackman bleef in de deuropening staan. Christine draaide zich om.

‘Neem me niet kwalijk, Miss O’Connor. Meneer Hardison heeft me gevraagd hem over een paar minuten te ontmoeten. Kan ik nog iets voor u doen?’

Christine fronste haar wenkbrauwen. Hardison had blijkbaar hetzelfde strijdplan als zij. Ze antwoordde: ‘De president neemt vandaag een beslissing over het MAER-verdrag. Hardison dringt erop aan dat hij zal tekenen, terwijl ik ertegen ben. Ik wilde u even spreken, opdat u mijn bezorgdheid volledig begrijpt.’

‘Ik denk dat ik beide argumenten begrijp,’ antwoordde Brackman.

Christine kneep haar lippen op elkaar. Als hoogste militair adviseur van de president kon Brackman de doorslag geven. ‘En uw advies luidt...?’

Brackman keek haar even onderzoekend aan en leek te willen antwoorden, maar keek in plaats daarvan op zijn horloge. ‘Als u me wilt excuseren.’

Toen hij zich omdraaide om weg te gaan pakte Christine hem bij zijn arm. ‘Laat u niet overhalen. Ik reken op uw steun.’

Brackman aarzelde even en zei toen: ‘Dat weet ik, Miss O’Connor.’ Hij maakte zich los, draaide zich om en ging naar Hardisons kantoor.

Christine keek hem na in de gang en besloot toen ergens te wachten waar ze de deuren van het Oval Office in de gaten kon houden. Ze liep door de twintig meter lange gang en sloeg links af naar de Roosevelt Room. Terwijl ze wachtte nam ze de gelegenheid te baat om de twee olieverfschilderijen

te bewonderen die tegenover elkaar aan de muur hingen: een portret van Franklin Delano Roosevelt aan zijn bureau door Alfred Jonniaux en het ruitportret door Tade Styka van Theodore Roosevelt, *Rough Rider* geheven. Overeenkomstig de traditie had de nieuwe regering de twee portretten omgewisseld en dat van FDR boven de open haard gehangen en dat van Theodore Roosevelt aan Christines rechterhand, aan de zuidelijke muur.

Terwijl ze het portret van Theodore Roosevelt bekeek, dacht ze aan zijn beroemde devies: *Speak softly and carry a big stick* – Spreek zacht en draag een stevige knuppel. Als de president het MAER-verdrag ondertekende en China reageerde zoals zij verwachtte, zouden de Verenigde Staten inderdaad een stevige knuppel nodig hebben.

Er werd op de deur van de Roosevelt Room geklopt en toen Christine zich omdraaide, zag ze chef-staf Hardison, die op zijn horloge tikte. ‘De president wacht.’

Christine volgde Hardison naar het Oval Office. Ook kapitein Brackman voegde zich bij hen en Christine nam plaats op de middelste van drie stoelen tegenover het bureau van de president, tussen Hardison en Brackman in.

De president richtte zich tot Christine. ‘Nog nadere gegevens over de moord op de Chinese minister-president?’

Christine antwoordde: ‘Onze inlichtingendiensten hebben de mogelijke motieven teruggebracht tot de twee meest waarschijnlijke. Het eerste is een terreuraanslag door een van de separatistische bewegingen in de Xingjiang-regio in het noordwesten van China. Het tweede is een interne machtsstrijd binnen het politbureau, waarbij een van de lagergeplaatste leden het heft in handen heeft genomen. In dat geval is Shen Yi de hoofdverdachte. Hij is het langzittende lid van het politbureau, maar staat op de derde plaats in de machtsstructuur, achter Xiang Chenglei, de secretaris-generaal van de partij en de president van China, en Xiangs beschermeling, Bai Tao, de eerste minister. Shen wordt al wat ouder en de dood van Bai Tao is vanuit zijn perspectief een meevaller, omdat hij nu de eerste kandidaat is om Xiang op te volgen als die aftreedt.’ Christine zweeg even. ‘Of als Xiang iets overkomt.’

Het schrikbeeld van een machtsstrijd binnen het politbureau, die de politieke leiding in chaos zou kunnen storten, kon op geen slechter moment

komen. Instabiliteit zou een accurate inschatting van de Chinese reactie op het MAER-verdrag onmogelijk maken. In lijn met Christines gedachten veranderde Hardison van onderwerp.

‘We moeten het over het verdrag hebben, meneer. De voorwaarden ervan lopen eind deze week af, dus u moet het ondertekenen voordat u vanmiddag naar Camp David gaat.’

‘Wat zijn de huidige verwachtingen?’ vroeg de president.

Hardison antwoordde: ‘Zonder prijsrestricties zal de wereldwijde vraag naar olie met acht procent per jaar toenemen, terwijl de olieproductie met slechts één procent zal stijgen. Om het olieverbruik terug te dringen tot de productiecapaciteit, zal de prijs van olie de komende drie jaar verdubbelen. We hebben het verdrag zodanig opgesteld dat het voorkomt dat de prijzen de pan uit rijzen en de voorwaarden die we hebben uitonderhandeld zijn meer dan redelijk en beperken elk land tot een evenredig percentage van de wereldvoorraad.’

‘De voorwaarden zijn níét eerlijk,’ antwoordde Christine. ‘De methode aan de hand waarvan het eerlijke aandeel van elk land is berekend deugt niet en dat weet u. Het verdrag zal de Chinese economie wurgen.’

Hardison haalde zijn schouders op toen hij zich tot Christine richtte. ‘En is dat verkeerd? Ze hebben hun kans gehad om over een betere deal te onderhandelen en het is ze niet gelukt.’

‘Het is ze niet gelukt doordat wij gunstige voorwaarden met smeergeld hebben gekócht en voor meer dan honderd miljard dollar aan militaire steun hebben aangeboden.’

‘We hebben onderhandeld,’ kaatste Hardison terug. ‘Onderhándeld.’

Christine sloeg haar armen voor haar borst. ‘Omgekocht.’

Hardison keek Christine vuil aan en richtte zich weer tot de president. ‘De prijs van benzine is sinds uw aantreden verdubbeld en zal vóór de herverkiezing opnieuw verdubbeld zijn als u het verdrag niet tekent. Als u een tweede termijn wilt, hebt u geen keus.’

‘Ik raad het af,’ zei Christine. ‘De belangrijkste vraag is of China zijn leger zal inzetten om de hulpbronnen die het nodig heeft in handen te krijgen. Ze zullen niet voldoende olie en aardgas kunnen kopen en zullen misschien hun leger gebruiken om er met geweld aan te komen. Dat wordt een nieuw Japan en Pearl Harbor. In 1941 legden de Verenigde Staten een embargo op

de uitvoer van olie en benzine naar Japan en beroofden het daarmee van tachtig procent van zijn olie-import. Japan deed in 1941 wat China vandaag waarschijnlijk zal doen: het rukte op naar het zuiden om de hulpbronnen die het nodig had veilig te stellen. De landen rondom de Grote Oceaan zitten op enkele miljarden vaten ruwe olie plus driehonderd biljoen kubieke meter aardgas. China heeft al een claim gelegd op de Spratly- en de Senkaku-eilanden. De Spratly-eilanden behoren tot zes verschillende naties en als China besluit zijn claim op die eilanden en hun natuurlijke hulpbronnen kracht bij te zetten, zullen de Verenigde Staten tussen twee vuren zitten. Ingevolge het MAER-verdrag zullen we die landen te hulp moeten schieten. En dan zijn we in oorlog met China. Is dat wat u wilt? Want dat is precies wat u krijgt als u het verdrag ondertekent.

‘China zou geen oorlog durven beginnen,’ antwoordde Hardison. ‘Ze weten dat we iedereen die ze aanvallen te hulp zullen komen. En dan nog een punt van overweging, meneer de president’ – hij wierp Christine een spottende blik toe – ‘Christine heeft het vaak mis gehad, dus ik adviseer u dat in uw beslissing mee te nemen.’

Christine keek de chef-staf strak en ijszig aan. Ze had de stand niet bijgehouden, maar ze was er tamelijk zeker van dat Hardison degene was die het doorgaans mis had. Op de lange lijst van zijn tekortkomingen stond kennelijk ook het kortetermijngeheugen.

Terwijl Christine Hardison boos aankeek dacht de president na over de verstandhouding tussen de man en de vrouw tegenover hem. Afgezien van een tijdelijke wapenstilstand na het *Kentucky*-incident waren Christine en Hardison water en vuur en ze beseften niet wat voor geweldig team ze vormden. Hij had Hardison in eerste instantie vanwege diens ervaring tot zijn chef-staf benoemd, en op de tweede plaats vanwege zijn meedogenloosheid, een essentiële eigenschap voor een doeltreffende chef-staf. Maar hij besepte ook dat Hardisons gedrevenheid vele mannen en vrouwen in zijn staf en zijn kabinet zou intimideren.

Hij had een sterke veiligheidsadviseur gewild, iemand met de vereiste achtergrond en een scherp inzicht. Maar – even belangrijk – hij had ook iemand nodig die niet bezweek onder Hardisons dominante gedrag, en na zijn sollicitatiegesprek met Christine had hij geweten dat ze de juiste vrouw

was voor de functie. Ze zei hem ronduit dat zijn voorgenomen beleid het vermogen van het land om zich te verdedigen zou ondermijnen. Ze zei wat ze dacht en ontzag hem niet.

Christine was de juiste vrouw voor de functie en dat ze aantrekkelijk was, was mooi meegenomen. Hij had gemerkt hoe zijn twee tienerzoons plotseling opdoken als Christine de Executive Residence binnenkwam. Hun ogen volgden al haar bewegingen, inspecteerden haar aantrekkelijke gezicht – sprankelende blauwe ogen omlijst door kastanjebruine haren – en haar tengere maar vrouwelijke welvingen. Zodra Christine weg was verdwenen de twee jongens even snel als ze gekomen waren.

De president schraapte zijn keel en Christine richtte haar aandacht weer op de opperbevelhebber. Hij keek Brackman aan. ‘Wat is uw inschatting? Als China zijn leger inzet, kunnen we hen dan verslaan?’

Brackman antwoordde niet onmiddellijk en de vraag van de president bleef in de lucht hangen terwijl Brackman Christine van opzij aankeek en zich toen tot de president richtte.

‘Als China een oorlog begint over olie,’ antwoordde Brackman, ‘kunnen we elk land dat ze aanvallen verdedigen. Hoewel ze hun leger de afgelopen tien jaar ingrijpend hebben gemoderniseerd, zijn ze nog steeds geen partij voor onze Pacifische Vloot. Met vijf vliegdekschepen voor de Chinese kust en onze expeditievloot – twee divisies mariniers en hun airwings – kunnen we elke poging om olievoorraden in de regio te veroveren verijdelen.’

Christine keek Brackman koel aan terwijl de president de woorden van de kapitein verwerkte en zijn ogen elk van de individuen tegenover hem opnamen. Christine voelde zich steeds onbehaaglijker nu de president op het punt stond een besluit te nemen.

Ten slotte zei hij: ‘Ik zal het verdrag ondertekenen.’

Er verscheen een glimlach op Hardisons gezicht. ‘Ik zal Sikes de pers laten informeren. Wat vindt u van ondertekening in de Rosegarden om twaalf uur?’

De president knikte. ‘Prima.’ Zijn blik gleed over de drie personen aan de andere kant van zijn bureau. ‘Verder nog iets?’ Toen ze alle drie ontkenkend hun hoofd schudden, voegde hij eraan toe: ‘Tot twaalf uur dan.’

Christine stond op en verliet als eerste het Oval Office. Brackman ging

rechtsaf terwijl Christine en Hardison links afsloegen naar hun schuin tegenover elkaar gelegen hoekkantoren in de West Wing. Christine keek op naar Hardison toen die zich bij haar voegde.

‘Ik hoop dat je gelijk hebt,’ zei ze.

Hardison glimlachte zelfingenomen en neerbuigend. ‘Dat heb ik altijd.’

Verder wisselden ze geen woord. Toen de chef-staf zijn kantoor binnenging en Christine rechts afsloeg, vertelde haar instinct haar dat het ondertekenen van het verdrag een ernstige vergissing was.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

Rick Campbell

DE TRIDENT DECEPTIE

‘Lezers die Tom Clancy missen, zullen dit boek met open armen ontvangen.’ – *Publishers Weekly*

‘*De Trident Deceptie* is een thriller die aankomt als een vuistslag. Een meesterwerk.’ – Dalton Fury, ex-Delta Force en auteur van *The New York Times*-bestsellers *Kill Bin Laden* en *Tier One Wild*

Tijdens een routinepatrouille, krijgt de USS *Kentucky* – uitgerust met langeafstandsraketten met kernkoppen – een bevel om te vuren. Wat de bemanning niet weet, is dat het bevel niet uit het Witte Huis komt, maar van een schimmige groep die de westerse inlichtingendiensten heeft geïnfiltréerd en van plan is om de *Kentucky* voor hun eigen duistere agenda te gebruiken.

Iran heeft zojuist zijn eerste kernwapen geproduceerd. Tien dagen later moet dat neerkomen op het doelwit: Israël. De geheime groep infiltranten wilde dit voorkomen met een vervalste lanceringscode om juist Iran aan te vallen. Als de echte inlichtingendienst dit plan ontdekt en het bevel probeert in te trekken, blijkt tot hun ontzetting dat de *Kentucky* nergens meer op reageert.

Een hooggeplaatste officier bij de marine begint een race tegen de klok om de duikboot, waar zijn eigen zoon op dient, tegen te houden voordat er een nucleaire oorlog uitbreekt. Als de samenzwering zich ontvouwt en het bedrog veel dieper blijkt te gaan dan gedacht, is het aan hem om het onmogelijke te doen: hij moet niet alleen de levens van miljoenen mensen redden, maar ook de wereld zelf...

ISBN 978 90 452 0876 3 | ISBN e-book 978 90 452 0906 7